

אושן

יצאתי עם חבר לצייד. ירדתי

מהעגלה וצעדתי בדרך כדי לשחרר

קצת את הרגליים. הדרך ביער

הייתה כולה מלאה עלים יבשים, הם

שכבו בשכבה שמנה והתפזרו לפני

הרגליים כמו גלי ים לפני חרטום של

ספינה. ופתאום על הדרך בין

העלים ראיתי משהו אפור.

התכופפתי והסתכלתי - ארנבון,

אבל קטן כל כך! השתופף ויושב בלי

לזוז. השתוממתי. לפניי נסע בדרך

זו החבר שלי. איך קרה שלא דרס

אותו?

"טוב" אמרתי "יש לך מזל, ארנבון!"

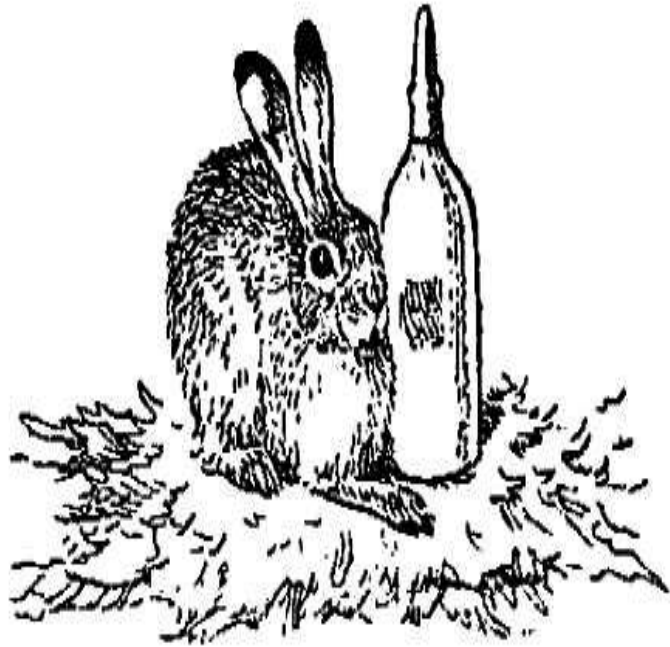
הרמתי אותו והוא ישב לי על כף

היד, יושב, רועד, אבל לא מנסה

לברוח. חשבתי - אקח אותו הביתה,

אולי אצלי יחיה. ממילא לא יוכל

לחיות כאן, כי הסתיו כבר עבר,

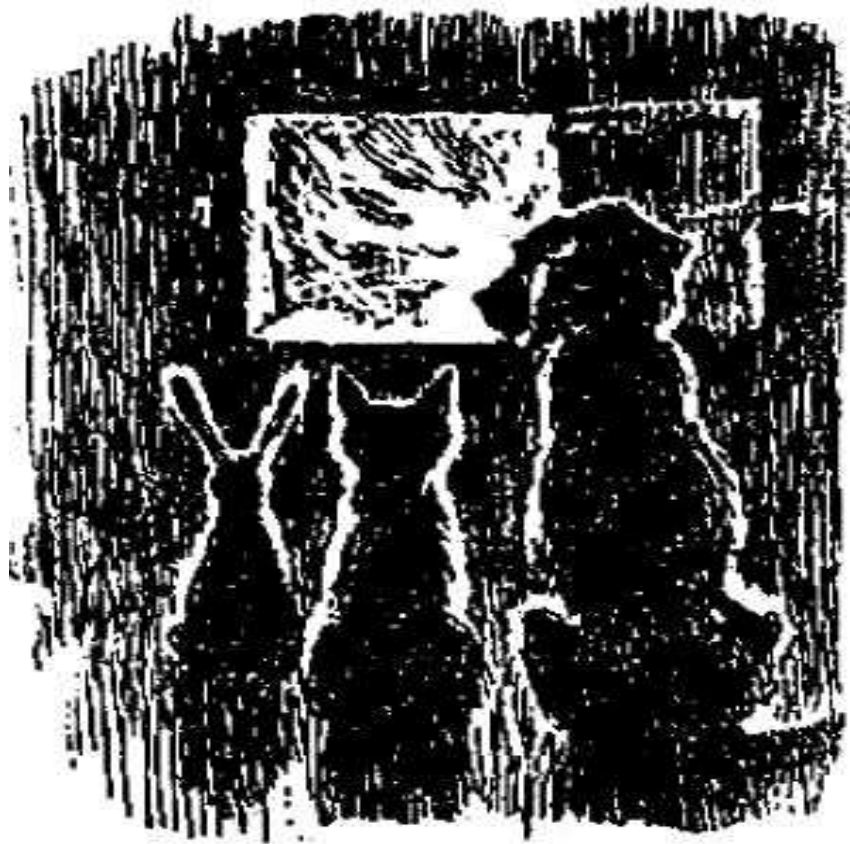

מוצץ ונתנו לארנבון. הוא הריח את
המוצץ, הניע בשפם. אמא הוציאה
מהמוצץ טיפת חלב ומרחה לו על
האף. הוא ליקק את אפו, פתח את

החורף יבוא מהר והוא יקפא,
המסכן, או אולי שועל יטרוף אותו
לארוחת בוקר.
שמתי חופן עלים יבשים בתרמיל
הצד שלי, הכנסתי את הארנבון
פנימה והבאתי הביתה. בבית אמא
שלי שפכה קצת חלב לצלחת ושמה
לפני הארנבון. אבל הוא לא התחיל
לשתות, היה עוד קטן מדי ולא ידע
איך. ואז לקחנו צלוחית, מילאנו
בחלב, שמנו על צוואר הצלוחית

פיו ואז תקענו לו את המוצץ לפה.
הוא מצץ ושתה את כל החלב
מהצלוחית.
הארנב התרגל אלינו. הוא רץ
בחדרים ולא פחד מדבר. עבר
חודש, שני, שלישי... הארנב שלנו
גדל, נעשה ממש גדול וקראנו לו
אושן. הוא חי ליד התנור. אם רק
הבהיל אותו משהו, רץ מיד לשם.
מלבד אושן היה לנו גם חתול זקן
איווניץ' וכלב ציד ג'ק. איווניץ' וג'ק

היו ידידים של ממש - הם אכלו
מאותה הצלחת וגם ישנו ביחד.
בשביל ג'ק שמנו מחצלת על
הרצפה. בחורף, כשבבית נעשה
קר, איווניץ' היה בא למחצלת של
ג'ק. היה מתגלגל בפקעת וג'ק היה
מתחבק אליו, מכניס את אפו הקר
לתוך הבטן של איווניץ' וכך חימם
את עצמו, וגם נושם חם-חם ואז גם
איווניץ' היה מרוצה. כך היו
מחממים זה את זה.

משהו מתפוצץ ומהתנור נופלת על
הרצפה חתיכת פחם קטנה . ואז
החברים בורחים מהתנור, קופצים
ומסתכלים זה על זה כאילו שואלים

איווניץ' לא שם לב על הארנב כשזה
הופיע בבית, וג'ק בהתחלה התרגש
קצת, אבל גם הוא התרגל. אחר כך
שלושתם התיידדו.

במיוחד יפה היה כשהבערנו אש
בתנור. אז שלושתם באו להתחמם
שם. ישבו קרוב זה ליד זה ונמנמו.
חושך בחדר, רק בבואות אדומות
מתרוצצות על הקירות, והכל בחדר
מתנועע, שולחנות וכיסאות כאילו
חיים. העץ דולק בתנור ומדי פעם

"מה קרה?" אחר כך נרגעים קצת
ושוב חוזרים לאש.
או מתחילים לשחק. וזה תמיד כך:
הם שוכבים כולם ביחד, מנמנמים.
פתאום איווניץ' נוגע בקלות באושן –
פט! נוגע פעם, פעמיים. הארנב
שוכב, שוכב, ופתאום קופץ ומתחיל
לרוץ סביב לחדר ואיווניץ' אחריו,
וג'ק אחרי איווניץ', וכך זה אחרי זה
דרך כל החדרים. והמשחק הולך
כמו סחרחרה. ועד שלארנב נמאס,

הוא חוזר ישר לתנור וזה סוף
המשחק.
ולפני שאושן נשכב לישון הוא
מתחיל לרוץ בחדר לכל הכוונים.
הוא מבלבל את העקבות שלו. כך
תמיד רצים הארנבים בשדה לפני
שהולכים לישון. אם תראה בשלג
עקבות של ארנב לא תוכל להבין
לאן הוא הלך. לא סתם קוראים
לעקבות כאלה "לולאות הארנב".
אם כלב ציד ימצא כאלה, עד

שיתמצא, ילך הנה והנה, והארנב

כבר מזמן שמע אותו וברח

רחוק-רחוק.

אושן שלנו לא חי אמנם ביער, אבל

ירש נכונה את התכונה של ארנבים.

אפילו כשאין לו ממי להסתתר - רק

ג'ק, ששוכב על המחצלת שלו

ומביט על אושן איך הוא עושה

בחדר את הלולאות שלו. וג'ק

מסתכל, ממצמץ בעיניו כאילו צוחק

מהארנב הטיפש.

***

כל החורף חי אצלנו אושן. הגיע

האביב והשלג נמס. לא הספקנו

להסתכל וכבר הופיעו עשבים.

החלטנו להוציא את אושן לחופשי,

ליער. שמתי אותו בסל, הלכתי ליער

ואת ג'ק לקחתי אתי. שילווה את

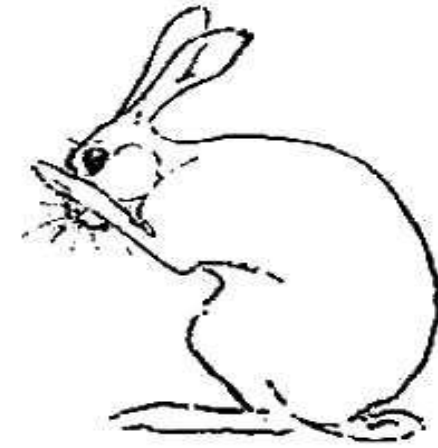
החבר שלו. רציתי לקחת גם את

איווניץ', אבל כבד מדי היה לשאת

את הסל עם שניהם, והשארתי אותו

בבית.

באתי עם אושן וג'ק ליער. הוצאתי
את אושן מהסל ושמתי על העשב.

והוא לא יודע מה לעשות, לא רץ
ורק הניע את אוזניו.
אז מחאתי כפיים: "רוץ ליער, ארנב!
למה תשב כאן?"
אושן נבהל ודלג ליער, וג'ק אחריו.

חשבתי "ביער נעים יותר לרוץ
מאשר בחדר."
חיכיתי, אבל ג'ק לא חזר. ופתאום
שמעתי מרחוק צעקה של ארנב,
ועוד אחת ועוד.. רצתי לכוון הצעקה
וראיתי - ג'ק מחזיק את אושן
בשיניים.
קראתי: "תעזוב! מה אתה עושה?
הרי זה אושן שלנו!"
וג'ק מביט עלי ומנפנף בזנבו כאילו
רצה לומר "הבאתי לך חיה ואתה

עוד צועק עלי."

כנראה לא הכיר ביער את אושן

ותפס אותו כמו את ארנב בר.

לקחתי את אושן, שמתתי אותו על

העשב ואת ג'ק החזקתי בקולר ולא

עזבתי.

ואז הארנב בסוף הבין שביער הוא

לא יכול לשחק עם הכלב. השכיב

את אוזניו על גבו וקפץ לשיחים.

יותר כבר לא ראינו אותו